

BROKILON

Juraj Červenák

VLÁDCA KRVAVÉHO OHŇA

Copyright © 2009, 2010, 2023 by Juraj Červenák

Translation © 2009, 2010, 2014 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2009, 2010, 2021 by Michal Ivan

For 1st Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

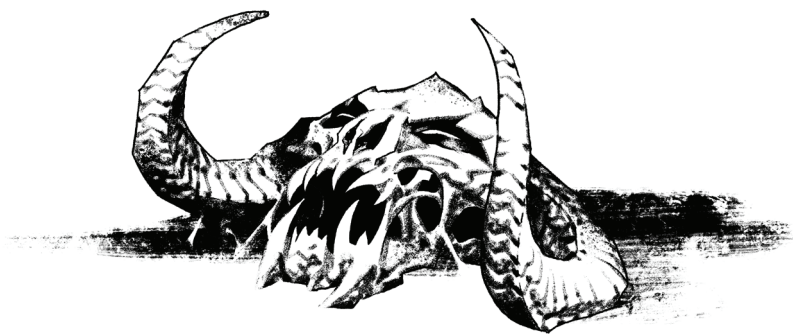
ISBN 978-80-7456-552-6

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

VLÁDCE
KRVAVÉHO OHNĚ

I

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It depicts a wolf's face in profile, looking towards the right. The wolf's fur is rendered in shades of dark blue, black, and grey, with some highlights. The background behind the wolf is a deep red and orange, suggesting a sunset or a fire. In the upper right, a full moon is visible, partially obscured by dark, silhouetted trees. The overall mood is mysterious and intense.

VLÁDCE VLKŮ

Mnoho válek vedl Karel Veliký, avšak největší byla ta s Avary. Lité boje trvaly osm let. Nakonec se Frankové tak obohatili ukořistěným avarským zlatem a stříbrem, že si to lidská mysl ani nedokáže představit.

ze zápisků Einharda (770–840),
sekretáře, rádce a životopisce Karla Velikého

KAPITOLA PRVNÍ

NOČNÍ LOVEC

Když se o půlnoci rozštěkali psi, Ožeg byl okamžitě na nohou.

Jako skoro vždy spal jen tak na půl oka, takže ze spánku vskočil přímo do stavu úplné bdělosti. Dlouhá léta života v pohraničních leších ho naučila ostražitosti.

Borko a Tesák běsnili. Kdepak, tohle nebyla odpověď na hlas vlka odněkud z hlubin lesa ani vyhrožování veverkám nebo kunám na stromech kolem statku. Zlostný štěkot mohl znamenat jediné – bezprostřední nebezpečí.

„Ožegu?“ Duha se posadila na posteli a mžourala do přítmi. „Co se to...“

Rázné gesto ji umlčelo. Schoulila se pod medvědí houni a vystrašeně sledovala, jak si muž kleká k ohništi uprostřed místnosti. Příhodil na ně hrst smrkových větviček a několikrát foukl do uhlíků. Vyskočily plameny a na stěnách zatančily stíny. Pětiletá Ljubka vystrčila hlavu zpod příkrývky. V kolébce se rozplakal Vyško. Duha vyskočila z postele, vzala nemluvně do náruče a přitiskla si ho k obnaženým prsům.

Psi štěkali čím dál zuřivěji. Z ohrady za domem se ozývalo vystrašené bečení ovcí. Ožeg vytrhl z polena u ohniště širočinu a vykročil ke dveřím.

Hlasy psů se zlomily do bolestného skučení.

Ožeg chraptavě zaklel, odsunul závoru a trhnutím otevřel dveře. Poryv chladného vzduchu rozkmital plameny. Muž přeskočil zmítající se světelnou skvrnu před prahem a rozběhl se doleva, k ohradě s ovcemi.

„Borko!“ zakřičel. „Tesáku!“

Ke košáru mu scházely asi tři sáhy, když o něco zakopl. Tak tak, že nespadl.

„Tesáku?“ sklonil se k tmavé hromádce a natáhl ruku tam, kde tušil psí hlavu.

Nahmatal jen lepkavý pahýl krku.

Okamžitě pochopil, že se trestuhodně zmýlil. Po čerstvém skopovém nezatoužil medvěd ani rys; žádné divoké zvíře. Tesákovu hlavu bezpochyby oddělila ostrá čepel. Ožeg vyděšeně vzhlédl a pevněji sevřel sekeru.

„Kelgaaar!“

Divoké ječení se mu zarylo až do morku kostí. Vyskočil a bleskově se otočil.

Na dvoře zabubnovala cválající kopyta. Temnota vyplivla černou siluetu jezdců; v pozvednuté ruce se zaleskla ocel.

Ožeg se neohrabaně pokusil vykrýt úder sekerou. Zakřivená, jednostranně broušená čepel však srazila širočinu stranou, zasáhla Ožega do čela, sklouzla po spánku a usekla mu polovinu pravého ucha. Pronikavá bolest a teplo tryskající krve bylo to poslední, co ještě jakž takž vnímal. Spadl jako podřátý, zatímco se rachot kopyt a zlověstný smích vzdalovaly směrem k domu.

Ljubka s hlasitým vzlykáním vyskočila zpod příkrývky, přecupitala bosýma nohama po podlaze z udusané hlíny a rychle se vyškřábala do postele k matce. Rozechvěle se k sobě přitiskly a bez dechu třesly oči na dokořán otevřené dveře.

Dusot kopyt ztichl na zápraží. Zacinkal postroj, někdo s dupnutím seskočil na dvůr. Z černého obdélníku dveří se vynořila postava ve vlčím plášti, suknicí z hrubého plátna a špičaté čepici s vyhrnutými kožešinovými okraji. Ze špičky šavle ve skloněné ruce skanula rubínová slza.

Duha se schoulila do klubička a pevně k sobě přivinula děti. Dobře věděla, co je nezvaný host zač. Černé vlasy, dlouhatánské kníry,

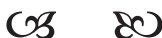

výrazné lícní kosti, široká čelist a podsaditá, avšak houževnatá postava. Avar.

Muž opatrně překročil práh a pozorně se rozhlédl po místnosti. Nakonec se jeho úzké, jakoby neustále krutě přimhouřené oči zastavily na Duze.

Chvíli si ji zvědavě prohlížel, pak se ohlédl a něco zakřičel do tmy. Místo odpovědi se ozvalo zlověstné chechtání a blížící se kroky.

Avar se otočil zpátky a významně se ušklíbl. Duze jako by ucpala hrdlo velká boule. Když si muž sundal z hlavy kalpak a zamířil k posteli, věděla, co bude následovat.

Probral se skoro okamžitě, i když měl dojem, že ho temné proudy bezvědomí unášely prázdnotou snad celou věčnost. Ostrá, mozek ochromující bolest ho vrátila do skutečnosti. Chvíli se nedokázal soustředit na nic jiného – pravou stranu obličje měl jako v ohni. Pak jím ale proniklo vědomí toho, co se stalo. Bylo to jako bodnutí ledovým střepelem.

I když měl zbytky pravého ucha ulepené krví, nejdříve začal vnímat zvuky. Opodál dva hlasy překřikovaly klapání drobných kopyt a vyplašené bečení každou chvíli zanikalo v bublavém chrčení. *Podřezávají mé ovce*, blesko Ožegovi hlavou. Slověům útočníků nerozuměl, ale tu krákvavou řeč bezpečně poznal. Takhle mluvili *krkvavci* z jižních rovin. Prašivé plemeno.

Když se opatrně otočil na druhý bok, zřetelněji k němu dolehly zvuky z domu. Udýchaný nářek Ljubky a Vyška přehlušovaly přerývané výkřiky Duhy, v pravidelném rytmu doprovázené hlasitým mužským hekáním. Ožeg věděl, co to znamená. Vzkypěla v něm krev.

„Duho!“ zachraptěl a pokusil se vstát.

To byla chyba.

Jeden z mužů v ohradě varovně vykřikl a mrštně přeskočil plot. Ožeg se už už zvedal do kleku, když ho surový kopanec srazil zpátky do bláta. S vyraženým dechem se zkroutil v mazlavé břěčce. Avar se k němu sklonil, něco zavrčel a popadl ho za vlasy. V dlani svíral nůž upatlaný ovčí krví. Ožeg v duchu požádal předky, aby mezi sebe přijali jeho duši.

Cosi zabzučelo vzduchem. Avar, který zůstal v ohradě, přidušeně zasténal a plácl sebou do bláta promíchaného s ovčím hnojem.

Muž svírající Ožega zaváhal, ohlédl se a zavolal na svého druha.

Odpovědí mu bylo jen bečení ovcí.

Avar pustil Ožega, otočil se ke srubu a zprudka se nadechl. Místo varovného výkřiku však zaznělo jen ohavné chroptění.

Ožeg, kolena a dlaně zabořené v bahně, vrhl pohled přes rame-
no. Za Avarem se tyčil uhlově černý stín – jednou rukou pevně svíral
oběť, druhou jí neúprosně nořil pod ucho dlouhý nůž. Rázný tah če-
pelí rozřízl Avarovo hrdlo nad ohryzkem skoro až ke druhému uchu.
Na Ožega přšel horký černý déšť.

„Bohové...“ Po čtyřech se snažil uniknout přízraku. Avarovo tělo
mlasklo do bláta. Vzápětí se kolem Ožega mihl pár rychlých nohou
a odřízl mu únikovou cestu.

Vzhlédl a vytřeštil oči.

„Ticho.“ Hlas neznámého byl až nepřírozeně klidný. Ožeg ztuhl
a zatajil dech. Muž zastrčil dýku do pochvy na pravém boku.

„Kolik jich tam je?“ kývl k dřevěnici.

Ožeg zavrtěl hlavou na znamení, že neví. Pochopil, že mu cizinec
nechce ublížit, stejně ale nedokázal přemoci třesavku.

„Hm. Ne že by na tom záleželo.“ Neznámý se chopil luku, jehož
tětiva mu do této chvíle křížila hrud. „O jednu mrtvolu víc nebo
míň...“ Sáhl si nad pravé rameno a vytáhl tři šípy. „Jestli je ti život
milý,“ přiložil jeden z nich k tětivě, „nepřibližuj se k domu.“

Ožeg se v duchu zapřísahal, že nic tak hloupého rozhodně ne-
udělá. Temný muž sevřel zbylé dvě střely mezi zuby a vykročil ke
srubu.

„U Tengriho kostí... Držte ji! Už budu...“

Když zlomili její počáteční odpor, Duha odevzdaně ochabla. Teď
však podle Avarových zrychlujících se pohybů pochopila, že se blíží
vyvrcholení. Představa, jak jí lůno zaplavuje proklaté avarské seme-
no, jí vyhnala z hrdla zhnusený výkřik. Znovu se vzepjala a pokusila
se trýznitelům vytrhnout. Marně. Dva ničemové jí sevřeli kotníky
jako v kovářských kleštích, třetí, klečící na lůžku za ní, jí vši silou
svíral ruce. Čtvrtý do ní surově vnikal.

„No tak...“ zachroptěl a slina z jeho úst ukápla na Dužina chvějící
se ňadra. „Už skoro jsem... Dupněte tomu vřísklounovi na lebku!“

Výško ležel na podlaze u postele. Když ho vůdce útočnicků bez-
ohledně vytrhl matce a odhodil stranou, chlapečka zachránila houně,
do níž byl zavinutý. Jeho pláč se Duze zařezával do mozku. I Ljubka

naříkala z plných plic, schoulená v koutě paloty, kam ji odmrštil Avarův úder.

Zloduch, který držel ženinu levou nohu, se pokusil splnit velitelův rozkaz a dupl do podlahy, jenže nemluvně leželo mimo jeho dosah. Náčelník za hlasitého povzbuzování svých druhů párkrát tvrdě přirazil, zvedl se na natažených rukou, zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydralo chrčivé zasténání. Duha pocítila jeho horké vyvrcholení. Zvedl se jí žaludek.

Komnatou něco syklo. Zlostně, úsečně, jako když kapka vody cákne na rozpálený kámen.

Všechno se zastavilo. Duha otevřela oči. Z Avarových úst, ještě rozevřených ve vzdechu vrcholné rozkoše, trčel hrot šípů. Na její ňadra a obličej se vyvalila krev. Lotr ochabl, lokty se mu podlomily, hlava se šípem v zátylku bezvládně klesla. Duha na poslední chvíli uhnula. Ostrá špička střely ji škrábla do ucha.

Muž, který jednou rukou držel Duhu za kotník a druhou už se připravoval, že kumpána vystřídá mezi jejími stehny, se překvapeně otočil. Šíp mu probodl srdce a mrštil s ním o pelest postele. Svalil se na zem jako pytel otrub. Zemřel potupně, s úžasem v obličejí a ochabujícím údem v dlani.

Klečící Avar za Duhou se nadzvedl a sáhl po meči. Víc už toho nestihl. Třetí šíp ho zasáhl do oka, prošel mozkem i lebkou a v záklo-nu ho přišpendlil ke stěně. Ruce mu bezvládně klesly; krev crčela po tváři a z ochablé brady stékala na prsa.

„Čubčí synu!“

Poslední Avar – ten, který zkoušel dupnout na Vyška – tasil meč a odhodlaně se otočil čelem ke vchodu.

Před dveřmi se převalovala neproniknutelná, jednolitá tma.

Vyško a Ljubka se zajíkali pláčem.

„Slyšíš, zbabělče?! Ukaž se!“

Temnota na zápraží se pohnula. Jako z hladiny smolného jezera se z ní vynořila vysoká tmavá postava a rázně kráčela ke dveřím. Světlo po ní stoupalo jen zvolna a podrobnosti mužova zevnějšku odhalovalo postupně, jakoby neochotně. Vysoké holínky, pokryté vrstvou prachu a bláta. Podkasané kalhoty, na vnitřní straně stehů už značně ošoupané. Kožený kabátec s našitou kápí a krátkými rukávy, přepásaný dvěma řemeny.

Na opasku visela masivní dýka a sax, středně dlouhý francký meč se širokou čepelí. Druhý řemen muži křížoval hrud' a držel na zádech toulec plný šípů. Prostý vzhled narušovaly jen bronzové cvoky na

chráničích předloktí a náhrdelník z bazilišcích tesáků. Rozcuchané černé vlasy lemovaly opálený obličej. Byl úzký, dravčí, s kůží jakoby přilepenou k lebce.

Avar ucítil, jak mu po zádech běhá mráz. Nezpůsobil ho však pohled na mužův vlčí obličej. Vlasy se mu zježily, když pohlédl neznámému do očí. Byly černé jako jeskyně a dívaly se pohledem člověka, který už tolikrát hleděl Smrti do tváře, že vždycky, když k tomu znovu došlo, byla to ona, kdo sklopil zrak jako první.

Dlouhán překročil práh. Šíp klouzal dozadu k pěsti svírající dřík luku, až se hrot téměř dotkl ukazováčku. Opeření střely se rozcuchalo o strniště na mužově tváři. Zbraň tichounce zavržala.

Avar sevřel zakřivený meč v obou dlaních.

„Vím, co jsi zač,“ zavrčel lámanou řečí Slovanů. „Zákeřná krysa, která zabíjí zezadu. Proč to nezkusíš s tím železem, co ti visí u boku?“

Střelec se nehýbal. Zdálo se, že váhá, i když šíp namířený na zloduchovo srdce se ani nezachvěl. Duha ze sebe odvalila mrtvolu, vrhla se na zem k Vyškovi a tišila ho v náruči.

Lučištník nespouštěl pohled z muže s mečem. Zpod vlasů na Avarově čele skanula kapka potu; v ohnivém světle se zatřpytila jako kousek jantaru.

„No tak,“ vyzval Avar neznámého znovu, přestože už neměl v hlase tolik jistoty. „Nasral sis do kalhot? Bojuj se mnou jako chlap!“

Jedinou změnou v cizincově obličejí bylo, že nepatrně zúžil oči. „Nenapadá mě jediný důvod proč,“ řekl a sklonil luk.

Ale jen o palec.

Tětiva zadrnčela.

Ožeg uslyšel zaskučení a pád těla. Příklad se ke dveřím a opatrně nahlédl dovnitř.

Duha seděla na podlaze u postele s obličejem obráceným ke stěně. Jednou rukou chovala Vyška, druhou k sobě tiskla Ljubku. Všemožně se snažila holčičce zabránit v tom, aby se podívala do místnosti.

Krok od ohniště ležel Avar se šípem v břicho, zatínal nehty do země a patami šoupal po udusané hlině. Dlouhán se k němu sklonil, popadl ho za nohu a jako raněné zvíře ho táhl ke dveřím.

Ožeg se mu rychle klidil z cesty. Raněný skučel jako zmlácený pes a nechával za sebou krvavou šmouhu. Střelec ho vyvlekl na dvůr

a dřepł si k němu jako obrovský mrchožrout, který se chystá hodo-
vat, i když oběť ještě nevydechla naposledy.

„S tím šípem ve střevěch tady můžeš chćípat až do rána, krkavče.
Řekni mi, kde najdu Burguta, a já to zkrátím.“

Vzduchem se šířil pach výkalů, uvolněných ochablými vnitřnost-
mi.

„Doraz... mě...“ chrčel Avar.

„Kde jsou Krvaví psi?“ přitáhl si černovlasý jeho zpocenou tvář ke
svě. „Vím, že k nim patříte. Jeli jste na severovýchod, abyste se přidali
k ostatním. Je to tak? Kde se skrývají?“

Raněnému z koutku úst vytékaly sliny smíchané s krví a žaludeč-
ními šťávami.

„Mluv!“ zatřásl s ním lukostřelec.

„Kirt...“ praskaly na Avarových rtech slizké bubliny.

„Kirt? Co to znamená?“

„Svatyně... Útočiště...“

„Kde? Slyšíš?“

Avar se pokusil na muže plivnout, ale hlen mu stekl po obličeji.
„Nikdy ho nenajdeš... Jen vyvolení...“

Dlouhán sevřel v dlani šíp, trčící z Avarova břicha. Pomalu s ním
zakroutil. Ožeg sebou škubl, jako by to byl on, komu se střeva na-
motávají na železný hrot. Raněný zavyl a ve tváři se mu pot smísil se
slzami.

„Jak se tam dostanu?“ vrčel černovlasý. „Mluv, nebo přísahám při
Perunovi, že tahle bolest,“ ještě jednou otočil šípem, „je ničím proti
té, kterou ti ještě způsobím. Řekni, kde je to místo, a já ti dopřeju
rychlou smrt.“

Avar se třásl jako v zimnici, slintal a po kalhotách se mu šířil mok-
rý flek.

„Neznám cestu...“ vyrazil ze sebe. „Jen jeden z nás... Umar... On
věděl... ale teď je mrtvý...“ Avar se pokusil zasmát, ale byl z toho jen
záchvat kašle.

Střelec zaklel, prudce otočil šíp v ráně a vrazil ho hrotem do hrud-
ního koše. Raněný ztichl, hlava mu klesla, na ústa vyrazila rudá pěna.

Černovlasý pustil šíp a vytáhl dýku. Dlouhá čepel se hladce po-
nořila mrtvole do krku. Avarovy nohy se zatřáslly v poslední křeči.
Dlouhán s bezvýrazným obličejem zvětřoval ránu – krájel hrdlo jako
bochník chleba, dokud ostří nezaskřípalo o páteř. Ožeg se rychle oto-
čil. Tiskl si ruku k ústům, ale když uslyšel praskání lámáných krčních
obratlů, vzdaly to nervy i žaludek. Rychle odběhl do tmy.

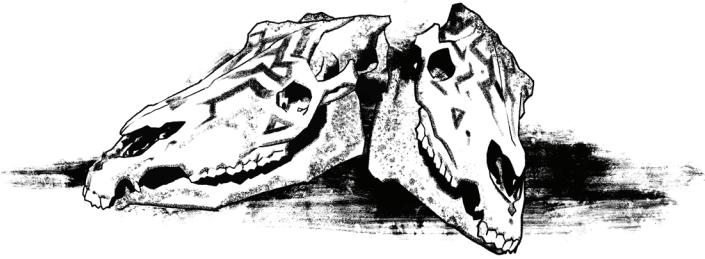
Ještě klečel a roztřeseně si otíral zvratky z vousů, když mu na rameni spočinula zakrvácená dlaň. Polekaně se otočil a dopadl na zadek.

„Nastraž uši a dobře si zapamatuj každé slovo,“ naklonil se k němu dlouhán. „Hlavy vezmu s sebou. Těla bez nich nejsou tak nebezpečná, ale raději je pohřbi hodně hluboko. Každému z nich probodni srdce dubovým kulem. Ruce jim svaž za zády řemenem ze surové kůže a usekni chodidla. Při jistotu zaval každou mrtvolu těžkým balvanem. Rozuměl jsi?“

Ožeg trhaně přikývl. „Mohl... bych je spálit...“

Černooděnc zavrtil hlavou. „To nedělej. Oheň jen rychleji uvolní z těla zlé síly. Chceš, aby se jejich duchové toulali po okolních lesích? Tak vidíš. Mrtví musejí do hlíny, rozložit se v hlubokém hrobě.“

Ve srubu se šíp, který jednomu z Avarů přibodl hlavu ke stěně, znenadání zlomil a mrtvola se svalila na lůžko. Duha vyjekla a děti se znovu rozplakaly.

KAPITOLA DRUHÁ

PRO KOUSEK STŘÍBRA

Šest hlav se houpalo v rytmu koňských kroků a naráželo do jezdcových nohou. Tenké řemeny, za něž byly přivázané k sedlové hrušce, měly protažené mezi rty a dírami pod bradami, takže hlavy při každém pohybu v jednotném rytmu otevíraly ústa. Vypadalo to, jako když se sbor němých snaží zpívat.

Za vraníkem poslušně kráčel půltucet dalších koní. Muž na černém hřebci se hrbil v sedle, vysoká šlachovitá postava se svěšenou hlavou a kápí staženou do obličeje. Zdálo se, že usnul, ale když kůň hlasitě zafrkal, jezdec čile vzhlédl a narovnal se.

Cesta mířila k lidským obydlím.

Nevelká osada vyrostla kolem zájezdního hostince, solidní roubené budovy s vyřezávanými okenicemi. Vysoká slaměná střecha na jedné straně výrazně přečnívala; sloupy, které ji podpíraly, byly vytesány do podoby lidských i démonických postav, většinou s několika obličejí. Rohy domu zdobily býčí lebky, což prozrazovalo, že jsou základy stavby posvěceny krvavou žertvou. Ta hostinci zajišťovala ochranu samotného Peruna a spolehlivě odháněla lesní běsy.

Zezadu byl k hospodě přistavěný přístřešek pro koně. Před ním seděl na špalku znuděný čeledín v hrubé plátěné haleně, ne starší

než šestnáct let. Jedním hrotem dřevěných vidlí opřených o rameno něco čmáral do bláta před sebou. Když zaslechl dusot kopyt, lhostejně vzhlédl. Vzápětí spatřil náklad u cizincova sedla a vyskočil jako nakopnutý. Vidle mlaskly do bláta.

„Co... co...“ vykoktal. Zdálo se mu, že hlavy visící bradou vzhůru zírají přímo na něj. Vystrašeně ucouvl a narazil zády do sloupu podpírajícího střechu. „Ech... co pro tebe můžu udělat, blahorodí?“ vyrazil ze sebe konečně.

Jezdec měl meč, což znamenalo, že to není obyčejný tulák. V těchto končinách byly běžnými zbraněmi sekera, oštěp, luk a šíp. K tomu, kdo vlastnil meč, bylo nutné chovat se jako ke knížeti.

Jemné zatažení za uzdu zastavilo vraníka a ostatní koně se poslušně přizpůsobili.

„Zkus hádat,“ ozvalo se zpod kápě.

Čeledín se nuceně usmál. „Odpusť mi, blahorodí. Hned ustájím tvé koně, odsedlám je a důkladně všechny vytrů, napojím a nakrím.“

Muž sesedl a poplácal hřebce po šiji. „O černého se postarej obzvláště dobře. Dej mu oves a seno. Čerstvé, žádné plesnivé zbytky z loňska. Odsedlávat ho nemusíš, nezdržím se dlouho.“

Zdálo se, že sluha konečně našel pevnou půdu pod nohama. „Jak poroučíš, blahorodí. Jsem Srpoš. Vítej *UKněžny Dragoljuby*.“

„Mhm.“ Stín pod kápí zůstával neproniknutelný. „Podle názvu soudím, že to tady vlastní gnóm.“

„Přesně tak, blahorodí. Ctihodný Zdravko z rodu Miletičů!“ Čeledín nadmul hrud' – zjevně existoval důvod, proč by měl být člověk hrdý na to, že u jmenovaného slouží.

„A ten Zdravko – je bohatý?“

„Bohatý?“ Srpoš se rozhlédl a ztlumil hlas. „To je slabé slovo, blahorodí. Chceš mu navrhnout obchod?“

„Něco takového.“ Jezdci sice nebylo vidět do obličeje, ale Srpoš si byl jistý, že se právě teď prohnaně ušklíbl.

„Nabízíš vskutku zvláštní zboží, blahorodí,“ osmělil se čeledín poznamenat, když cizinec sundal ze sedla svazek hlav. „Vynášá to?“

Muž se k němu otočil. Srpoš své smělosti okamžitě zalitoval, o krok ucouvl a viditelně zbledl. Když však neznámý rozevřel pěst, zaleskla se mu v dlani stříbrná mince. Zdobil ji hrdý, vavřínem ověšený profil krále Karla Velikého, ničitele avarské říše.

„O zisk zase tolik nejde, příteli. Důležité je, aby ti živobyť přinášelo radost.“

„To tedy ne,“ zavrtěl Zdravko Miletič hlavou, nepřiměřeně velkou k drobnému, sotva šest pídí vysokému tělu. Zdobily ji typicky rudé gnómské vlasy, upravené do divoče naježeného účesu. „Nevyplácím odměny za hlavy lupičů a štvanců. Ani avarských, ani bulharských, ani žádných jiných.“

„Copak ti ta sebranka okrádáním pocestných na téhle trase nekazí obchod?“ zeptal se dlouhán.

„Kazí, a hodně,“ připustil gnóm. „Ale uznej sám, že nemůžu platit za každou uříznutou palici, kterou mi sem někdo dotáhne. Za chvíli by sem začali lézt samotní lupiči, nabízeli by mi hlavy svých obětí a dušovali se, že jsou to zabítí lotři. Takže z toho nic nebude, cizince. Jestli si chceš vydělat, vystopuj a zabij lidožravého démona, který se motá kolem. Za něj jsem slíbil celou stříbrnou hřivnu. Ale tohle,“ znovu přelétl pohledem půltucet krvavých trofejí, vyrovnaných na stole před ním, „můžeš akorát hodit do žumpy za hospodou.“

„Nehodím,“ odvětil neznámý klidně. „Nechceš zaplatit, nevádí. Něco ale pro mě uděláš. Přikážeš čeledínům, aby každou hlavu probodli dvěma železnými hřeby, přímo přes oči. Pak je musejí zahrabat hluboko do země a zatížit kameny.“

Gnóm se ve stínu pod kápí marně snažil rozeznat cizincův obličej. „Proč bych to dělal?“

„Protože ty hlavy nepatřily obyčejným Avarům.“

„Co na nich bylo tak zvláštního?“

„Byli to Krvaví psi.“

Zdravkovi skoro vypadly oči na stůl. I robustní ozbrojenec, který stál za jeho křeslem a probodával černooděnce nedůvěřivým pohledem, protáhl už tak dost koňský obličej.

„Krvaví psi?“ polkl Zdravko naprázdno.

„Slyšel jsi o nich?“

„Existuje vůbec ucho, které ještě nezachytilo zvěst o prokletém veleknězi Jugurovi a jeho hrdlořezech?“

„Pravda,“ přikývla černá kápě. „Málokdo se v posledních letech nesetkal s jejich zlobou...“

„Jak se jmenovala ta jejich modla? Tengriho nezdárné dvojče, vládce záhrobí...“

„Kelgar.“

„Kelgar, ano. Kéž by mu uhnula kopyta.“ Zdravko sevřel v dlani

malou Perunovu sošku, která mu visela na kuřecí hrudi. „Nemylíš se, cizince? Opravdu tyhle hlavy nosili na krku Jugurovi přísluhovači?“

Dlouhán sundal ze zad plátěný vak, rozvázal ho a vysypal na stůl šest psích lebek. Všechny byly počmárané záhadnými černými symboly. Zdravko vyvalil oči.

„Zpátky k mé žádosti,“ opřel se černooděncem pěstmi o stůl. „Možná víš, že Avari své předky neuctívají jako my. Oni se mrtvých bojí. Věří, že někteří z nich po smrti vstávají z hrobů a po nocích chodí živým pít krev. Víš taky, odkud se ta víra vzala?“

„Ne, ale ty očividně znáš odpověď.“

„Ten strach vzešel právě z čarodějnictví Kelgarových kněží. Avari tvrdí, že kdo jednou vstoupí do služeb temného boha, bude jeho otrokem navěky. Jugur se postaral, aby to platilo doslova. Každý z Krvavých psů už jako dítě prošel rituálem zasvěcení Kelgarovi. Obětovali koně a člověka, pila se jejich krev. Do duše vyvoleného Avara Jugur zasel kouzlo, které bojovníka i po smrti přinutí vrátit se na svět a dál sloužit veleknězi a strašlivé modle.“

Trpaslík vytřeštěnýma očima zíral na hlavy. Stály na desce stolu na hladce odříznutých pahýlech hrdel a očima bez lesku zíraly do prázdna. Zdravkova ramena se pod vestou z kozlečí kůže viditelně chvěla.

„Chceš tím říct, že jestli ty hlavy nepohříbíme přesně podle tvé rady...“ Nedokončil, strach mu přiškrtl hlas v hrdle.

„Přesně tak. Jejich těla už spočívají v zemi daleko odtud. Samotné hlavy nejsou zase tak nebezpečné, ale není to nic příjemného, když začnou cvakat zuby a kvílivými hlasy se dožadovat lidské krve...“

„Postaráme se o ně!“ vyhrkl Zdravko. „Přesně, jak jsi přikázal!“

„Dobře,“ narovnal se dlouhán. „Na znamení díky ti udělám dobrou cenu na koně.“

„Jaké koně?“

„Avarské. Půl tuctu skvělých zvířat z podunajských rovin. Výhodná koupě.“

„Nejsou očarování?“

„Ne. Za to ti ručím. Nepijí krev a nechroupají lidské kosti. Už jsem s nimi na cestě několik dní a nedělali žádné potíže.“

Miletič pomalu přikývl a stín strachu v jeho očích zaplašily jiskřičky, typické pro kupce větřícího dobrý obchod. „Co takhle hřivna za tři kusy?“ nadhodil.

„Zlatá?“

„Stříbrná. Ale poctivá, palec tlustá.“

„Není palec jako palec.“

„Podívej se tady na Ždana,“ ukázal Zdravko na strážce. „Vidíš ty pracky, ty prsty? Takové jsou to hřivny.“

„Stejně ti tři koně za jeden prut nedám. Nejsou to žádné chcíplotiny od pluhu. Avari jsou prašivá chátka, ale v chovu koní se jim nikdo nevyrovná. Hřivna za kus.“

„Chacha! Nesnědl jsi v lesích divoké houby? Půl hřivny za kus. Víc nedám.“

„Dvě hřivny za tři koně, jinak je namouduši vezmu a prodám jinde. A řeči o tom, že musíš živit rodinu, na mě nezkoušej.“

Trpaslík se podrbal v bujaré ryšavě hřívě. Chvilí se mračil, ale pak se usmál jako šlechtnost sama. „Co takhle tři a půl prutu za všechny a k tomu štědré pohoštění zdarma? To je mé poslední slovo. Bereš?“

Dlouhán nabídku mlčky zvažoval. Nakonec zpod kápě zazněl odevzdaný povzdech. „Není nad proslulou slovanskou pohostinnost. Dohodnuto.“

Zdravko spokojeně přikývl a pokynul k volnému místu u stolu. „Posaď se, lovče krkavců. Přijijeme si na dobrý obchod. Ždane,“ oslovil ozbrojence s koňským obličejem a ukázal na hlavy, „odklid ten hnus. A řekni Srpošovi, ať jde do lesa vykopat jámu.“

Muž štítlivě uchopil řemeny, na nichž byly zavěšené hlavy, a svižně opustil místnost.

„Tak, cizinče,“ otočil se gnóm k dlouhánovi, „řekneš mi konečně své jméno?“

Černooděnc se posadil a stáhl si kápi. „Jsem Rogan.“

Zdravko naklonil hlavu, jako by zaslechl vzdálené volání. „Rogan?“ přeměřil si tmavookého muže. „Snad ne Černý Rogan, Vojnomírův pobočník, později družiník nitravského Radomira...“

„To bych mohl být já.“

„U bohů! Poutníci o tobě říkali, že jsi skolil víc krkavců než jakýkoli jiný lukostřelec, který se zúčastnil války s Avari.“

Dlouhán se ušklíbl. „Sám jsem to nepočítal. Jak by to mohli vědět oni?“

Zdravko se zachechtal a pozvedl vyřezávaný dřevěný korbek. „Na tvé zdraví, Černý.“

Rogan si vzal od obsluhující dívky roh se silným ječmenným pivem. „Na tvoje, Miletiči.“

Přestože byl Zdravko drobný a zdánlivě vetchý, v pití se mu jeho spolustolovník rovnat nemohl. Několika ráznými doušky vyprázdnil korbek, mohutně si říhl a pokynul dívce, aby mu dolila.

„Možná mi do toho nic není,“ pokračoval, „ale co muže s tak skvělou pověstí a postavením přivádí do těchto odlehklých severských končin?“

Rogan si hřbetem dlaně otřel vousy. „Má pověst nestojí za nic a dobré postavení člověk ztratí rychleji, než ho získá. Štěstěna je vrtkavá milenka.“

„Vrtkavá milenka?“ vyprskl Zdravko. „Nevěrná poběhlice, když z knížecího pobočníka udělala tuláka, který se musí živit zabíjením štvanců. Vůbec nic jsi neukořistil? Avarské hrinky prý přetékalý nalousným bohatstvím.“

„To je pravda. Jenže dostat svůj podíl nebylo tak snadné. Dokud Vojnomír, Vlastibor a další knížata prolévali krev za francké zájmy, Karlovi nevadilo, že jeho spojenci vzývají jiné bohy. Když ale došlo na dělení avarského zlata a dobyté půdy, najednou měli nárok jen ti, kdo se sklonili před křížem.“

„Křesťanství!“ Zdravko se rychle chopil amuletu a políbil ho. „Vira slabochů a pomatenců. Slyšel jsem, že i Vojnomír té nákaze podlehl.“

„Musel, aby získal úrodnou půdu v Panonii, mezi Dunajem a Blatným jezerem. Na Karlův příkaz zničil všechny staré svatyně. Modly Peruna, Velese, Radhosta a dalších rozštíпали a naházeli do Dunaje...“

„Hněv bohů na hlavu toho zaprodance!“ zvolal Zdravko pobouřeně.

„Co naděláš, to je politika.“

„Poli... co?“

„Ale nic. Takové divné slovo. Frankové se jím pořád ohánějí. V podstatě je to hra. Vládcové vzájemně jeden před druhým něco předstírají, ale ve skutečnosti jednají úplně jinak. Vojnomír taky. Tváří se jako velký křesťan, aby měl pokoj od Franků, ale ve skutečnosti dál obětuje starým bohům.“

„Aspoň že tak.“

„Co je ale dovoleno velmožům, není pro obyčejné družiníky. Ti, kdo se odmítli vzdát víry otců, upadli v nemilost a byli okamžitě propuštěni z knížecích služeb. Vydali jsme se na východ a přidali se k Bulharům. Chán Krum přísahal, že raději zemře, než by se dal pokřtít. Dva roky jsem bojoval pod jeho velením, byl jsem u velké porážky Avarů za Tisou, ale taky jsem si kdovíjak nepřilepšil.“

„A co tě zaválo sem na sever?“

„Lov.“

Gnóm se pobaveně zachechtal. „Chápu. Nu, revír sis nevybral špatně. Na cestě od Nitravy k Hronu je vždycky dost práce pro luk a meč. Když tak nad tím přemýšlím, hm, nechceš u mě pobýt delší dobu, Černý? Vždycky se vyplatí mít po ruce člověka, před kterým si ta havěť nadělá do kalhot.“

Rogan zavrtěl hlavou. „Nemůžu zůstat. Stopuju velkou kořist. Těch šest cválalo na severovýchod, aby se připojili k početnější skupině.“

„Víc Krvavých psů?“ zašátral trpaslík po amuletu. „Ochraňujte nás, bohové!“

„Tak, tak. Nechávejí za sebou jen spáleniště a zohavené mrtvolky. Velí jim Burgut...“

„Burgut?“ zeptal se Ždan, který se právě vrátil do šenku. „Slyšel jsem o něm. Krutý zabiják.“

„Krutý?“ zkrřivil Rogan rty. „Nejkrutější ze všech. Náčelník Krvavých psů, Jugurova pravá ruka, prokletý čubčí syn. Viděl jsem ho zabíjet Slovaný i Bulhary po tuctech.“

„Za Tisou?“ zeptal se Zdravko.

„Za Tisou. Na jaře jsme obklíčili Vukmar, sídelní hrink kapkana Sagutaje, poslední baštu chcípající avarské říše. Skoro měsíc jsme marně bušili do hradeb toho hadího hnízda. Avary chránila Jugurova černá kouzla. Pak se ale spojili slovanští a bulharští vědomci a zaklínači a v magickém souboji usmažili velekněze na škvarek. Od toho okamžiku bylo hradiště odsouzeno k zániku. Burgut to věděl, a tak shromáždil Krvavé psy, vyrazil bránou z hrinku a prosekal se z obklíčení. Dohromady jich byly jen zhruba tři tucty, ale cestou se k nim přidali další uprchlíci. Probojovali se až k Dunaji a pak vyrazili podél Hronu na sever.“

„Nestraš. Jsme od Hronu, co by kamenem dohodil. Zjevně nás minuli jen o chlup. Netušíš, kam mají namířeno?“

„Slyšeli jste už o místě jménem Kirt?“

Zdravko zavrtěl hlavou a tázavě pohlédl na Ždana. I on tohle slovo slyšel poprvé.

„Měla by to být svatyně,“ dodal Rogan. „Podle všeho zasvěcená Kelgarovi. Těch šest tam mířilo taky. Něco mi říká, že avarští uprchlíci se tam budou stahovat jako mouchy na mršinu.“

Zdravko a Ždan se mračili do svých pohárů.

„To jsou špatné zprávy, Černý,“ zabručel rusovlasý mužík. „Avaři jsou jako kobylky. Když vydrancují povodí Hronu...“

Nedopověděl. Venku se ozval křik – napůl bolestný, napůl vzteklý.

Na ochozu před vchodem zaduněla běžící chodidla a dveře se rozletěly dokořán. Do hostince vrávoravě vběhl mladík. Rogan okamžitě poznal Srpoše, čeledína ze stájí.

Byl celý od krve.

V polovině cesty ke stolu se raněnému podlomila kolena a svalil se na podlahu z prken. Ždan a Zdravko vyskočili a rozběhli se k němu.

„Přiveď žreze s ranhojičským náčiním!“ štěkl Zdravko na obsluhující dívku. „Srpoši! Co se stalo?“

Ždan pomohl Srpošovi vstát a sednout si na nejbližší lavici. Mladík měl ošklivě rozdrásané levé rameno a na hrdle se mu červenaly stopy ostrých zubů. Naštěstí nezasáhly tepnu, rána ale přesto hodně krvácela. Těch pár hostů v šenku sledovalo výjev s pokleslými čelistmi.

„Byl to on...“ cedil Srpoš skrz zuby, zatnuté bolestí. „Ten prokletý skrček... Zničehonic na mě skočil ze střechy stáje... Musel ho přilákat smrad z těch hlav...“

Ždan zlostně zanađával. „Už mám toho zkurvence po krk! Do stanu ho! Přisáhám při bozích, že tentokrát ho dostanu!“

Než ho stačili zadržet, rozhořčeně popadl štít a sekeru a rázně vykročil k východu. Od otevřených dveří ho dělily sotva tři kroky, když zavrzal ochoz a někdo se zastavil na prahu. Ždan jako by narazil do neviditelné zdi. Polekaně ucouvl. Rogan, který všemu přihlížel ze svého místa za stolem, pozvedl obočí.

Do paloty vešla žena. Štíhlou, nezvykle vysokou postavu hallil mužský oděv – povětšinou dobře vyčiněná kůže, kvalitní plátno a pěkně tepané bronzové spony a přezky. Stříbrná spona jí držela na ramenou tmavý plášť.

Ačkoli byla o pár let mladší než Rogan – neměla za sebou více než pětadvacet zim – vypadalo to, jako by do místnosti vstoupil někdo starší; někdo vznešený a uznávaný.

Dlouhé zlatavé vlasy měla spletené do mnoha copánků. Obličej s pravidelnými rysy by se snad dal nazvat hezkým, kdyby ho nehyzdilo tetování. Obrazce neměly žádný určitý tvar, připomínaly cosi jako změt černého trní, plazící se zpod oděvu po krku až k plným rtům a koutkům šedých, uhrančivých očí. Na hrudi se jí blýskala lunice – stříbrný amulet ve tvaru měsíčního srpku s cípy zahnutými dolů.

Dlaň v kožené rukavici svírala zahnutý, jednostranně broušený meč. Četné zuby a škrábance na ostří svědčily o častém používání.

Po čepeli klouzaly tmavé kapičky.

Neznámá pichlavým pohledem přeletěla po tvářích přítomných. Potom hodila na podlahu něco, co nejbližší stojícího Ždana přinutilo o krok ucouvnout.

„Mocní bohové,“ zachřel.

Vypadalo to jako lidské dítě. Zhruba tříleté, úplně nahé. Hlavu mělo hlubokým řezem téměř oddělenou od těla.

„Pobíhal vám tady rarach,“ promluvila žena a špičkou meče poodhrnula mrtvole rty. Uviděli ostré, silné tesáky. „Neuvěřitelně zákeřná potvora. Šplhá po stromech jako kočka, schovává se v korunách a skáče na zatoulané nešťastníky. K lidským obydlím se přibližuje jen málokdy, ale když ji donutí hlad... Nejradši má srdce a mozek.“

Zdravko odtrhl pohled od ohavného úlovku a zadíval se ženě do obličeje. Musel se nadechnout, aby nabral odvahu. „Koho... koho můžu přivítat v hostinci *U Kněžny Dragoljuby*, vznešená paní?“

„Jsem Mirena. Někteří mi říkají Vosa.“

Ticho v hostinci se dalo krájet. Gnómovi chvíli trvalo, než zavřel ústa. „Znám to jméno, paní. Jsi vědma. Lovkyně běsů. Ten meč ve tvé ruce, to musí být Žihadlo.“

„Všechno pravda,“ přikývla.

„Buď nastokrát vítána v mém skromném hostinci. Prozrad' mi, které božstvo sem nasměrovalo tvé kroky? Abych mu ještě dnes složil hojně oběti. Nedokázali jsme se té bestie zbavit už celé týdny...“

„Obětovat bohům není třeba,“ odvětila. „Ale jestli jste za raracha vypsali odměnu...“

„Půl hřivny,“ nezaváhal Zdravko.

„Mně jsi nabízel celou,“ podotkl Rogan.

Cizinka věnovala černovlasému krátký, ale pronikavý pohled. Pak se znovu podívala na Zdravka. Stačilo jen tázavě pozvednout obočí a gnómův úsměv se změnil v křivý úšklebek.

„Celou stříbrnou,“ lhal obratně. „Teď jsem mluvil o polovině zlaté. Tolik jsem ti ochoten vyplatit, paní.“

„Může být,“ pokrčila Mirena rameny. „K tomu jídlo a pití a píci pro koně zdarma...“

„Jistě, jistě,“ proměnil se Zdravko ve ztělesnění štědrosti. „Ale co uděláme s tou mršinou? Nebylo by nejlepší ji hned spálit?“

„Blázníš?“ vytáhla lovkyně nůž. „Má hodně jemné, chutné masíčko.“

Hospoda byla najednou plná vytřeštěných očí.

„Copak nerozumíte legraci?“ zavrtěla Mirena hlavou a sklonila

se k úlovku. „Maso z raracha je tvrdé jako podrážka a chutná jako zkažená rybina. Chci jen jeho zuby. Za takový amulet někteří dávají celé jmění.“

„Potřebuju se napít,“ polkl Zdravko a rychle se otočil.

„Nalij i mně.“ Něco odporně zakřupalo. Vědma se vztyčila, pohledem zhodnotila zkrvavené tesáky, spokojeně přikývla a zastrčila si trofej do váčku na opasku. Nato se chopila rohu, který jí přinesla roztřesená služka. Do hostince mezitím doběhl starý žrec ověšený amulety z kostí a páchnoucích ptačích vnitřností a pustil se do ošetřování raněného čeledína.

Lovkyně sklonila roh a tlumeně si odříhla do pěsti. „Nachytala jsem raracha při ohryzávání nějakých hlav. Vypadaly jako avarské.“

„To taky jsou,“ přisvědčil Zdravko. „A ne ledajaké. Patřily Krvavým psům.“

Mirena ho provrtala pohledem. „Co mi to tady věšíš na nos, skřete? Kde byste vzali palice Krvavých psů?“

„Přinesl je tamten muž.“

Sedé oči znovu spočinuly na Roganovi, mlčky sedícím v přítmí u rohu stolu.

„Vážně? Co je zač?“

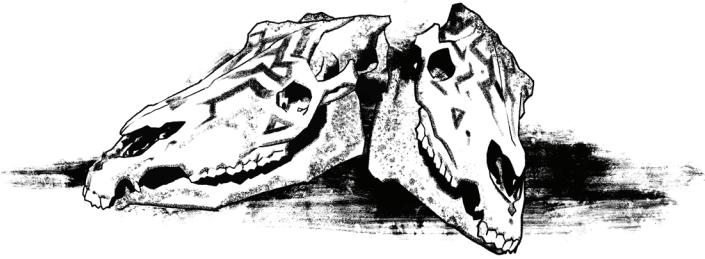
„Slyšela jsi už o Černém Roganovi?“ zeptal se Zdravko.

„Neříkej,“ zadívala se vědma na cizince pozorněji. „Takže ty jsi ten proslulý avarobijce? Hm... Popravdě řečeno, představovala jsem si tě jinak.“

Temnota v dlouhánových očích zůstala neproniknutelná. „Mrzí mě, že jsem tě zklamal.“

„Kdo tvrdí, že jsem zklamaná?“ odvětila a pozvedla roh k přípitku.

Rogan opětoval její pohled. Zdálo se, že v temných očích zablikala jiskřička zájmu nebo zvědavosti, ale pak bojovník pozvedl vlastní roh a ponořil rty i zrak do nakyslého piva.

KAPITOLA TŘETÍ

KRVAVÁ HVĚZDA

Cesta plná výmolů se klikatila hustým, převážně bukovým lesem. Vraníkova kopyta vířila listí, jež mimořádně horké léto a větrný počátek podzimu předčasně strhaly ze stromů.

Jezdec v černém vystoupal na hřeben táhlé vyvýšeniny. Překlusal po temeni – před sebou hnal vlastní dlouhý stín. Slunce, střídavě se objevující a zase mizící za putujícími mraky, se už dotklo západního obzoru.

Stromy na odvráceném úbočí rostly řídce a jezdcí se otevřel dobrý výhled na východ. Zastavil koně.

Před ním leželo rozlehlé údolí a na jeho druhé straně se tyčila ponurá masa hustě zalesněných kopců. V dolině už panoval stín, ale řeku, plazící se po dně, proměnil odlesk oblohy v proud tekutého stříbra. Až sem bylo slyšet její jednotvárné hučení – vydatné podzimní deště naplnily koryto Hronu velkou spoustou dravé, kalné vody.

Rogan se právě chystal znovu pobídnout hřebce, když na cestě za ním zaklapala kopyta. Otočil se v sedle. Pokud ho překvapilo, co uviděl, nedal to najevo ani mrknutím oka.

Jezdkyně s tetovaným obličejem zpomalila.

„To se podívejme,“ řekla, když zastavila hnědáka vedle vraného oře. „Rogan zvaný Černý.“

„Mirena zvaná Vosa,“ odvětil odměřeně.

„Nevěděla jsem, že máme společnou cestu.“

„Vždyť taky nemáme,“ odvrátil se od ní a pobídl koně.

Vědma se chvíli dívala na jeho záda, a pak i ona pobídlá hnědáka.

„Vypařil ses od *Kněžny Dragoljuby* jako rusalka po prvním zakokrhání...“

„Proč jsi mě sledovala?“ zabručel.

„Sledovala?“ zasmála se, i když se jí v očích podrážděně zajiskřilo.

„Nejspíš jsi usnul v sedle a něco se ti zdálo, černá hlavo.“

Suchá tráva kolem cesty se vlnila jako žluté moře.

„Tak dobře,“ pronesla vědma po chvíli. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Máš pravdu – jela jsem za tebou.“

„Důvod?“

„Chci vědět víc o místě jménem Kirt.“

„Aha. Trpaslík z hostince ti všechno vyžvanil.“

„Více než ochotně. Stopuješ velkou smečku Avarů. A zjevně nemáš tušení, kde ji hledat.“

„Nějak si poradím.“

„Určitě? Podle toho, co vyprávěl ten zakrslík, bude doupe dobře ukryté. Dokonce bych řekla, že ho budou chránit kouzla. Ostatně, je to Kelgarova svatyně.“

„O důvod víc, aby ses do toho nepletla. Muži, kterým jsem na stopě... vlastně nejsou obyčejní muži. Služba u velekněze Jugura je změnila.“

„Na co?“

„To nechťj vědět.“

„Nehraj si na tajemného. A nesnaž se mě zastrašit. Nejsem nějaká připitomělá ženuška, která byla nejdál na poli za manželovou chýší.“

„To netvrdím. Jenže Jugurovi nohsledi...“

„Jugur natáhl brka, ne? Během boje o ten avarský hrnk, jak se jenom...“

„Vukmar.“

„Jeden můj známý tam byl. Mocnogor z Velesturu. Slyšel jsi o něm?“

„Dokonce jsem se s ním znal. Přidal se k družině zaklínačů, kteří měli zaštitit naše vojsko před Jugurovými kouzly.“

„Vím. Naštěstí jsem se k těm bláznům nepřipojila. Prý nedopadli dobře.“

„To tedy ne.“

„Vyprávěj.“

„Nemám chuť.“

„No tak, nenech se prosit.“

Rogan si povzdechl. „Když se jich shromáždil tucet, což byl většinou požadovaný počet, vydali se bok po boku k hradišti. Najednou se na palisádách objevil Jugur. Čarodějové pozvedli žezla a vrhli na hradby ohnivou smršť. Velekněz se nedal. Zadula vichřice, odněkud se přihnalo stádo koní s ohnivými očima a těch dvanáct nešťastníků prostě smetlo ze zemského povrchu. Rozdupali je, rozkousali...“

„Rozkousali?“

„Dokonce i sežrali. Aspoň podle těch dvou, kteří unikli. Ale těžko se jim dá věřit, protože se z té krvavé smršti dočista pomátli a několik dnů jenom blábolili, slintali a chcali si do vědmáckých rouch.“

„Ale i Jugur skončil bradou vzhůru, ne?“

„Zbýl jenom mastný popel a hromádka zčernalých kostí.“

„Takže se před Krvavými psy není třeba zase tolik trást. Jsou to nebezpeční bastardi, to jo, ale bez svého velekněze už nepředstavují takovou hrozbu.“

„Na to bych nevsadil ani čtvrt zrezivělé železné hřivny.“

„Tak jako tak, jestli se chceš dostat do krkavčí svatyně, budeš potřebovat pomoc čaroděje.“

„Ne,“ odsekl.

„Co ne?“

Zadíval se na ni. „Dobře mě poslouvej, vědmo. Od jisté doby jedním zásadně na vlastní pěst. A vyhovuje mi to. Když do svých záležitostí nezatahuješ cizí lidi, nemusíš se na ně pořád ohlížet a nerozptyluje to tvoji pozornost.“

„Ale ani ti nemá kdo krýt záda,“ namítla.

„Pochybuju, že ti jde o to, abys mi kryla záda.“

„Neunáhli se, Černý. Nech si to projít hlavou. Mám schopnosti, které se ti budou hodit. Vsadím se, že ani nevíš, jestli Avaři přebrodili Hron, nebo vyrazili po břehu na severozápad, k Pustohradu.“

„Jsem docela dobrý stopař. Kromě toho pochybuju, že pokračovali údolím řeky. Nahoře proti proudu střeží cestu hradiště...“

„Já vím. Byla jsem tam.“

„Spíš bych řekl, že se přebrodili na druhý břeh a vyrazili k Sitnu. Někde v těch kopcích na východě bude jejich doupe.“

Mezitím dosáhli úpatí svahu. Stezka z Nitravy se zde napojovala na cestu, která se kroutila podél řeky a spojovala podunajské oblasti

s hradišti v povodí Hronu. Na sever se po ní nejčastěji dopravovalo obilí a víno, opačným směrem se převážely kožešiny, med, kameny do žernovů a vzácné kovy, které těžili gnómští kovkopové pod Sitnem.

Rogan na rozcestí seskočil z koně a chvíli slídl kolem, pohledem zkoumaje zem. Občas se sehnul, vzal mezi prsty mokrou hlínu a promnul ji, nebo ji dokonce soustředěně očichal. Nakonec si oprášil dlaně, narovnal se, vrátil se k vraníkovi a nasedl.

Mirena se na něj široce usmívala, předloktími ledabyle opřená o sedlovou hrušku.

„Co?“ zamračil se na ni.

„Jeli na sever,“ kývla hlavou, „ale tamhle za prvním ohybem sjeli po stezce k řece a přebrodili ji.“

Zamračil se ještě víc. „Odkud to víš?“

„Říkala jsem ti přece, že mám užitečné schopnosti. Neposlouchal jsi?“

Odrkl si, obrátil koně a klusem vyrazil k severu. Mirena ho následovala, koutky úst pořád pozvednuté. Za zatáčkou Rogan zpomalil a po chvíli zastavil. Mezi olše na břehu klesala stezka. Černovlasý nic neřekl, nepodíval se na vědmu, jen odbočil z cesty a sjel po pěšině k vodě. Tam se zastavil a ohlédl.

„Tak dobře,“ zabručel, „o co ti vlastně jde?“

„Už jsem ti to řekla.“

„Ne, neřekla. Dokonce ani nenaznačila. Takže?“

„Ani já nevím nic o tvých pohnutkách.“

„Do těch ti nic není.“

„Ale nepronásleduješ Krvavé psy proto, aby o tobě igricové skládali hrdinské písně.“

„To rozhodně ne.“

Pokývala hlavou. „Jsi žoldněř. Nájemný lovec a zabiják; tak jako já. Žádné ušlechtilé pohnutky. Tím spíš, že jsi strávil dlouhá léta bojem s Avary. Válka tě může naučit jedině – jak někoho co nejrychleji poslat za Moranou. Tak se to aspoň snažíš dobře zpeněžit, ne?“

„Netuším, kam tím míříš.“

„Nehraj to na mě. Co je v tom Kirtu, že jsi ochotný trmáčet se za hrstkou zavšivených uprchlíků a obtěžovat se s jejich podřezáváním?“

„Ach tak,“ ušklíbl se Rogan letmo. „Tohle se ti honí hlavou? Proto jsi jako klíště? Předpokládáš, že svatyně bude plná naloupeného krkavčího zlata?“

„A nebude?“

„Až doteď jsem o tom vůbec nepřemýšlel. Je mi to jedno. Kořist mě nezajímá.“

„Vážně? A co to handrkování v hostinci? Ten prcek si stěžoval, že jakživ nepotkal takového vyřiducha...“

„Jen nevyhnutelné výdaje na výzbroj, jídlo a krmení pro koně. Ta záležitost s Krvavými psy je osobní. Starý nesplacený dluh.“

Mirena se ušklíbla. Tetování se zavlnilo, jako by ožilo. „Nechceš se o to zlato dělit, co? Nebuď hamoun. Můžeme se dohodnout. Já ti pomůžu najít Kirt a ty mi za to dáš podíl z kořisti...“

„Jestli tam nějaký poklad je,“ řekl Rogan zcela vážně, „můžeš si ho klidně nechat celý.“

„Dohodnuto.“

Pohlédl do jejich šedých očí a zhluboka si povzdchl. Potom, jako by ztratil sílu ji od sebe odhánět, obrátil zrak k řece, pobídl vraníka a pomalu sjel ze břehu do vody.

Říční práh nebyl tak mělký, jak by se na pořádný brod slušelo, takže si na druhém břehu museli vylít vodu z holínek a kalhoty měli mokré až po kolena. Slunce před chvílí zapadlo a do korun stromů se opřel vítr, takže Mirena musela použít kouzlo, aby nezačala drkotat zuby.

„Řekněme, že ti věřím,“ prolomila ticho. „Nejde ti o zisk. Dobře. Tak proč sleduješ Krvavé psy?“

Rogan zavrtěl hlavou. „Ten příběh by tě nezajímal. Není na něm nic výjimečného.“

„Vsadím se, že pro tebe je výjimečný až až.“

Rogan se křivě usmál, ale hluboká temnota v očích ho prozradila. Nepřítomně se zadíval k lesu, v němž se ztrácela úzká pěšina. Mirena pochopila, že hledí hluboko do minulosti.

Cestička nad řekou se vinula setmělou spletitou bučinou. Stezka, kterou viděl Rogan, však vedla březovým lesem protkaným slunečními paprsky.

Studený vítr přestal dotírat. Tady bylo teplo a vzduch voněl květinami a houbami. Vrcholilo léto.

Po stezce běžel mladík. Měl za sebou sotva osmnáct zim, ale už to byl

muž. Vysoký, samý sval, v tmavých očích se odrážely bohaté zkušenosti. Strniště na neoholených tvářích, stejně černé jako jeho vlasy, bylo drsné a husté. V pravé ruce držel prostý, vlastnoručně vyrobený tisový luk, na zádech se mu natřásal toulec plný šípů.

Přeskočil ztrouchnivělý vývrat a běžel dál. Obličej měl plný smíšených pocitů. Radost z úspěšného lovu – přes rameno měl přehozený lýkový provaz a na něm dva zajíce a vypaseného tetřeva – kazilo špatné svědomí, že se celý den neobjevil doma. Vyzrazil na lov brzy ráno, s prvním světlem, a teď už se pomalu smrákalo. Lovecká vášeň ho dočista ovládla. Příliš pozdě si uvědomil, že nechal ženu samotnou, bez pomoci. Jejich syn měl nedávno rok, právě se naučil chodit, a Zdobenka měla co dělat, aby ho uhlídala. Nemluvě o tom, kolik dřiny bylo kolem domu – jen nakrmit krávu a všechnu drůbež... *Kam jsi dal rozum?* vynadal si mladík v duchu a zkusil běžet ještě rychleji.

Když vyběhl na kopec, pod nímž v údolí stála jejich dřevěnice, udeřil ho do nosu pach spáleniny.

Znehybněl, zasažený strašnou předtuchou. Tohle nebyla vůně ohniště, nad nímž Zdobenka den co den připravovala jídlo. Byl to pach velkého ohně.

Požáru.

Když utíkal dolů svahem, byl smrad čím dál silnější a zlověstnější. Vyběhl z lesa na louku nad domem.

A ztuhl hrůzou.

Rogan se zhluboka nadechl a rázně zavrtěl hlavou. „Nechme to být. Nechci o tom mluvit.“

Mirena mlčky přikývla. Dozvěděla se všechno. V okamžiku, kdy se Rogan ponořil do vzpomínek, sáhla mu svým vědomím do mysli a uviděla jeho vnitřním zrakem. Obrazy byly matné, ale zelené údolí s ošklivou černou skvrnou uprostřed rozeznala zřetelně. Viděla spálené zbytky srubu – trčely z doutnajícího popela jako ohořelé kosti z pohřební hranice. Cítila strašlivou směs zděšení, nesmírného žalu, pocitu viny svírajícího vnitřnosti a prvních plamenů nesmiřitelného hněvu, jež zachvátily mladíkovu duši. Zachvěla se.

„Bylo by dobré ohřát se a osušit,“ zamluvila to rychle. „Nerozděláme oheň?“

„Tady ne.“ Rogan pověsil mokré holínky na sedlo a nasedl na vránika. „Táborák by zahlédli už z dálky.“

„Kdo?“

„Kdokoli.“

Stezka nebyla širší než zvěři vyšlapaná pěšina a koňské hrudě místy rozhrnovaly houští, bodláčí a trní. Porostem se plížilo večerní šero. Vítr byl čím dál chladnější a větve temně vrzaly. Zhruba v polovině stoupání oba koně zavětrili a zafrkali. I jezdci zbystřili pozornost.

Ze soumravných stínů před nimi se vynořil temný tvar.

U stezky stál velký podlouhlý balvan. Očividně do okolní krajiny nepatřil. Byl nahrubo otesaný a kdosi do jeho povrchu vyryl několik prostých obrazců.

„Co je to za znaky?“ zeptal se Rogan.

„Črty,“ odvětila Mirena nepřítomně, bloudíc očima po kameni. „Čarodějnické písmo. Proto jsou koně tak nervózní.“

„Dokážeš ten nápis přečíst?“

„Samozřejmě.“

„Tak co tam stojí? *Pakliže chceš získat lásku švarné děvy, přidej jí do pití kapku svého semene?*“

„To sotva. Nic tak složitého se črtami zaznamenat nedá. Zkusím to rozluštit.“

Zatímco Mirena zírala na živly obroušené znaky, Rogan se rozhlédl kolem.

„Tamhle je odbočka,“ zabručel.

„Cože?“

„Stezka. Mezi tím kapradím hned za kamenem.“

„Uhm. Nejspíš vede ke svatyni.“

„To jsi vyčetla z těch klikyháků?“

„Tady tohle je symbol pro posvátné místo – studánku, pramen, možná dubový háj. A tenhle znak ve tvaru sekery...“

„Perun?“

„Přesně.“

„Takže *svatiště*. To by se mohlo hodit. Myslíš, že je podřezávání slepic a věštění z popela v těchto končinách výnosné? Že nás místní žrecové odeženou od prahu, když jim za nocleh a jídlo nabídneme kousek stříbra?“

„Proč to nezkusit?“

Sjeli z hlavní stezky.

Už po pár krocích mezi stromy zahlédli stěnu z klád a střechu pokrytou svazky proutí. Vyšli na prostranství před prostým příbytkem. Panovalo tu ticho. Dveře domu se zubří lebku, přibitou k hornímu překladu, byly otevřené dokořán. Uvnitř panovala tma.

„Nikdo není doma,“ utrousila Mirena.

„Otázkou je,“ ztlumil Rogan hlas, „jak dlouho je to tady opuštěné. A jestli žrecové opustili chýši dobrovolně, nebo nohama napřed.“ Pobídl koně k ohradě vedle domu a sklonil se v sedle. Vzápětí sáhl přes rameno a vytáhl z toulce luk.

„Co je?“ zeptala se Mirena šeptem.

„Tady byla ještě nedávno prasata. Stopy v blátě jsou čerstvé.“ Rogan sesedl z koně, opřel jeden konec luku o zem, shora na něj zatlačil, prohnul dvakrát zvlněné tělo zbraně, nasadil tětivu a na ni přiložil žlábek na konci šípu. Také Mirena sklouzla ze sedla. Tasila Žihadlo.

„Počkej chvíli,“ řekla. „Zjistím, jestli se tady někdo neschovává.“

Rogan na ni nechápavě pohlédl. Vědma si sáhla na hrud, sevřela v dlani lunici a přivřela oči. Tělem jí proběhl třas, něco jako slabá ozvěna chvění, jež se člověka zmocňovalo při vrcholné rozkoši.

Otevřela oči. „Je tu něco živého.“

„Kde?“

„Za domem.“

„Člověk?“

„Ne. Jednoduché vědomí.“

S lukem připraveným ke střelbě se Rogan vydal kolem domu. Vědma mu kráčela v patách. Opatrně obešli roh.

„Všemocná Chors,“ zasténala Mirena. „To je ale smrad!“

„Někdo tady uspořádal zabijačku,“ ukázal Rogan bradou na stěnu srubu. Byla celá od krve a ležela pod ní hromada vnitřností a hnátů, na kterých trůnily tři prasečí hlavy.

„Ten někdo musel být pořádně hladový,“ utrousila Mirena.

„To už tak bývá, když jsi na útěku a máš za sebou dlouhou cestu.“

Náhle něco zašustilo a kousek od nich se mihl stín. Rogan bleskově zamířil, šíp ale nevyпустиł. Tvor skočil do houští a dusot tlapek se rychle ztratil v lese.

„Zasraná liška,“ sklonila Mirena meč. „Přivábil ji ten smrad.“

„Ale o prasečí střeva se nezajímala. Za domem je ještě něco.“

„Ať už je to cokoli, nejeví to známky života.“

Opatrně vkročili na nevelký zadní dvůr.

„Věděla jsem to,“ zkrivila Mirena rty.

Nedaleko odpadní jámy ležel na zemi nahý stařec. Ruce a nohy měl doširoka roztažené a pevně přivázané ke kolíkům zatlučeným do země. Vyzáblá mrtvola se už sice hemžila hmyzem a mrchožrouti na

ní také odvedli kus práce, ale příčina smrti byla pořád zjevná. Někdo muže rozpáral od šedivých vousů až po rozkrok.

„Krvavá hvězda,“ procedil Rogan skrz zuby a sklonil luk.

„Cože?“

„Takhle Krvaví psi zacházejí se zajatci. Obvykle je přibijí na kříž. Když nemají žádný po ruce, udělají to aspoň takhle. Oběť rozpárají tak, aby nepoškodili žádný důležitý orgán. Nemusím ti říkat, jak dlouho a v jakých příšerných bolestech ti nešťastníci potom umírají. Z jejich utrpení čerpá Kelgar moc.“

Roganův hlas se změnil. Najednou mluvil jako ze spánku. Mirena postřehla, že jeho obličej ztvrdl a oči zneprítomněly, přesně jako dole u řeky, když se ho zeptala na příčiny nenávisti ke Krvavým psům. Znovu mu opatrně nahlédla do mysli. Šlo to. Přivřela víčka.

Nejdříve jeho zrakem viděla přítomnost, dívala se na toho ubohého žrece s vyklovanými očima a tváří ztuhlou v agonii. Potom se obraz začal měnit. Starcovu mrtvolu vystřídalo tělo mladé ženy. Úplně stejná pozice, doširoka roztažené ruce a nohy, vnitřnosti vyhřezlé z ohavné řezné rány od prsou až ke krvavému lůnu. Dívka pořád žila. Její oči byly šílené, ústa vytrvale prosila o smrt. Mladík, jehož zrakem se Mirena dívala, klesl na kolena. Přeřízl provazy držící ženiny kotníky a zápěstí. Už jí nebylo pomoci. Umírala a bolest sílila. Ochraptěla, protože křičela celý den. Celý den, zatímco on byl na lovu.

Zbývala jediná věc, kterou pro ni mohl udělat. Z pouzdra u boku vytáhl dlouhý lovecký nůž a s pláčem přiložil špičku k ňadrům, ke zvolna utichajícímu srdci.

Mirena rychle vyklouzla z Roganovy mysli a zhluboka se nadechla. Srdceryvný nářek, který se v té vzpomínce dral mladíkovi z hrdla, nebyl nic proti tomu, co se dělo v jeho duši. Nenávist, která vzešla z té bouře pocitů, musela být strašlivá. Vědma potlačila vlastní vnitřní chvění a pevněji sevřela rukojeť meče, jež jí div nevyklouzla z prstů.

„Ta dívka,“ zeptala se, „byla tvoje...“

Prudce k ní obrátil pohled. Připadalo jí, že temnota z jeho očí vytryskla ven a sekla po ní studeným pařátem.

„Má žena,“ procedil skrz zuby. „Krvaví psi ji zavraždili a našeho synka unesli, aby ho obětovali svému tisíckrát prokletému bohu. Přisahal jsem, že nenaleznu klid, dokud poslední z těch parchantů nevykrvácí na mé čepeli.“ Náhle zpozorněl a zahleděl se přes Mirenino rameno. „Slyšela jsi to?“

„Co?“ otočila se.

Do ticha zacinkal koňský postroj.

„Nebyli to naši koně?“

„Ne, šlo to odtamtud,“ ukázal dál do lesa. „Vidím tam mezi stromy nějakou ohradu.“

Podívala se pozorněji. „Že by místní *svatobor*?“

Pevně sevřeli v dlaních zbraně a vyrazili tím směrem.

Posvátný háj chránila palisáda. Každá kláda byla nahoře otesaná do podoby jednoduché hlavy, takže to vypadalo, že svaté duby střeží šik vysokých postav. Před vyřezávanou bránou přešlapoval grošák přivázaný za uzdu. Na hřbetě měl rudou čabraku lemovanou žlutým vyšíváním a štrápci. Sedlo a postroj byly pobité stříbrnými cvoky a lesklými kamínky.

„Avarský postroj,“ zavrčela Mirena.

Rogan přikývl. „Můžeš zjistit, kolik tam těch červů je?“

Vědma se znovu dotkla stříbrného srpku a přimhouřila oči. Vzápětí prudce vydechla a zavrčela hlavou:

„Nejde to. Celý háj halí magie. Divoká, přírodní. Pramení z těch stromů.“

„Nevadí. Počkej tady na mě.“

„Tak to ani náhodou. Tohle není hrdinská píseň a já nejsem kňučící ženská, která se na každém kroku nechá zachraňovat udatným bohatýrem. Jestli je tam těch zkurvenců víc, bude se ti můj meč hodit. Nenosím ho pro ozdobu.“

Podíval se na ni. „Ale drž se za mnou. Když začnu střílet, nic přede mnou není v bezpečí.“

Mirena to vzala na vědomí.

Když procházeli bránou, lebky jelenů a divokých turů na ně zíraly prázdnými očními důlky. Za ohradou už panovala tma. Svatoboru se nesměla dotknout sekera, takže staré stromy rostly v husté zmléti s mlázím a houštím. Koruny byly tak propletené, že přes ně nebyla vidět obloha; úzká stezka jako by vedla dlouhým temným tunelem. Rogan s Mirenou museli dávat pozor na každý krok – vrstva listů prozrazovala i nejnepatrnější pohyb.

Pěšina ústila na mýtinu. Obětišti dominovala bezmála dva sáhy vysoká modla, zobrazující postavu s vousatým, zamračeným obličejem. V jedné ruce svírala velkou sekeru, ve druhé roh hojnosti. Hromovládci dělaly společnost modly nižších božstev. Před jednou z nich klečel ramenať muž. Na sobě měl obnošenou halenu, koženou suknicí pobitou bronzovými lamelami, ošoupané lněné kalhoty a dřevěné boty. K ústí pěšiny byl otočený zády a zjevně netušil, že má společnost.

Rogan vystoupil z šera pod stromy, rozkročil se s levou nohou vpředu a natáhl tětivu až k líci.

„Jsi mrtvý,“ řekl.

„Perunovy koule!“ Muž se prudce otočil a vyskočil na nohy. Do této chvíle to vypadalo, že se modlí, ale tuhle domněnku vyvrátil zbytek koláče v jedné a ohryzek jablka ve druhé ruce. Teď je odhodil a sáhl po širočině zastrčené za opaskem.

„Ani nápad!“ štěkl Rogan a namířil mu šíp do obličeje.

Obr se zarazil a odtáhl ruku od zbraně. „Nestřílej, člověče! Nechtěl jsem tohle místo znesvětit! Měl jsem jen hlad. Myslel jsem, že se milosrdní bohové podělí s poutníkem o trochu jídla.“

„Tohle rozhodně není krkavec,“ postavila se Mirena vedle Rogana. Černovlasý střelec však nesklonil luk ani nepovolil tětivu.

„Mohla by to být jedna z těch slovanských krys, které bojovaly na avarské straně. Na jihu se celé kmeny ochotně postavily do prvního šiku před krkavčí vojska. Stačil příslib podílu z kořisti.“

„U Peruna a všech bohů,“ vyvalil neznámý oči. „Co to říkáš, člověče? Já, a patolízal Avarů? Nikdy, na mou duši! Jsem Velemír z Borinu, ještě donedávna jezdec ve službách Radomira z Nitavy. Celých šest let jsem porcoval Avary na žrádlo pro vrány. Od bitvy pod Devínem až po ta nádherná jatka u Blatného jezera.“

Rogan ho probodával pohledem. Muži bylo něco přes třicet, ale dlouhé vlasy a rozčuchané nazrzlé vousy ho dělaly starším.

„Vracím se domů,“ pokračoval vousáč. „Kvůli té patálii s křesťanstvím a bulharské lakotě stejně chudý, jako když jsem opustil rodné hradiště. Jediná věc, kterou si z té podělané války vezu jako kořist, je stříbrem vykládané avarské sedlo. To ono vám vnuklo podezření, že jsem krkavec, že? Ať ho trefí šlak, nosí mi jen smůlu!“

Rogana hromotlukova slova nepřesvědčila. „Co víš o žrecovi?“

„O jakém žrecovi?“

„O tom, který leží zapíchnutý za srubem.“

Velemír vyvalil oči ještě víc. „Vážně? Zdálo se mi divně, že tady není živá duše. Když se z domu nikdo neozýval, šel jsem se podívat k háji, jestli někoho nenajdu tady... Co se tomu ubožákovi stalo?“

„Avaři,“ odpověděla mu Mirena.

„Avaři?“ zvolal Velemír. „Perun nás ochraňuj...“

„Co tady pohledáváš?“ zeptal se Rogan. „Kam máš namířeno?“

„Říkám, že jsem na cestě domů. Můj rod žije v kopcích na východě,“ ukázal ryšavec palcem přes rameno.

„Říká pravdu,“ přikývla Mirena.

„Jak to víš?“

„Vím. Poznám to. Kromě toho, žrec už hnije a je napůl sežraný. Musí být mrtvý nejmíň dva dny. Tenhle chlap nemá s jeho smrtí nic společného.“

„Perunovy koule, samozřejmě že nemám!“ zvolal Velemír pobouřeně.

Rogan ještě chvíli váhal, ale pak pomalu přikývl a sklonil luk.

Vousáč si nahlas oddechl. „U všech bohů, vylekali jste mě, lidi!“

„Kdyby ses tak usilovně necpal obětinami z oltáře,“ řekla Mirena, „slyšel bys nás přicházet. Nestydíš se, okrádat boha?“

„Prosím tě, jakého boha?“ obrátil hromotluk pohled k modle. Nebylo to žádné mistrovské dílo a dřevo časem ztmavlo a popraskalo, takže jakékoli tvary už byly jen stěží rozeznatelné. „Někdo tady zapáchl do hlíny otesané poleno. Co to vlastně má být? Hnusoboh?“

Mirena zastrčila meč do pochvy. „Řekla bych, že je to Živa.“

„Živa? Tohle?“ Vousáč se na modlu zamračil. „No jo, má to něco jako kozy... Ale řeknu vám, kdovíjak jsem si touhle svatokrádeží nepřilepšil. Pár koláčů suchých jako troud, jedno plesnivé jablko, hrst pšenice. A k pití?“ Zachrchlal a nahlas si odplívl. „Zasraný konopný olej.“

„Ten se Živě obětuje pro zajištění plodnosti,“ odvětila Mirena. „Kvůli úrodě.“

„Moji plodnost to určitě nevylepšilo. Hnusné svinstvo. Fuj!“ Velemír přistoupil blíž ke dvojici a pozorněji se zadíval na Rogana. „Hm, zvláštní...“

„Co je?“ zabručel Rogan, strkaje šíp zpátky do toulce.

„V tom šeru jsem ti nejdřív neviděl do obličeje, ale teď... Mám dojem, že už jsem tě potkal. Tebe, zlatovlásko, vidím poprvé, tím jsem si jistý. To tetování a copánky bych si určitě zapamatoval...“

Mireniny oči se proměnily ve dva kousky ledu. „Zlatovláska? Copánky? Radím ti, už ta slova nikdy nevyslovuj.“ Odměřeně se obrátila k odchodu.

„Bohové, ani moje sekera není takhle nabroušená,“ zahleděl se Velemír na Rogana. „Kdo to vlastně je?“

„Mirena,“ odpověděl dlouhán a nedbaje na Velemírovo lapání po dechu, vykročil za vědmou. „Já jsem Rogan.“

„Perunovy koule!“ plácl se hromotluk do čela a spěchal za dvojicí. „No jistě! Černý Rogan. Ta moje děravá paměť! Nepoznal jsem největšího hrdinu avarských válek, ať mě bohové ztrestají! A Mirena

zvaná Vosa, široko daleko nejslavnější zaklínačka a lovkyně démonů. Co vás přivádí do těchto bohem zapomenutých končin?“

„To je dlouhý příběh,“ prohodil Rogan přes rameno.

„A to vadí? Právě padl soumrak a před námi je dlouhý podzimní večer. Ty jsou na košatá vyprávění jako stvořené.“

Vědma obrátila oči v sloup. „Vznešená Chors! Tenhle moula, to je zkouška mé trpělivosti, že jo?“

Zdálo se jí, že v šumění dubů slyší pobavený smích bohyně.